

af Livet om Bord i en Orlogsmænd, blev idømt 10 Dages mørk Arrest, fordi han havde skrevet denne Artikel. Naa, ja det kunde maaske misforstaas, naar jeg nævner det herunder, thi det var ikke arbitrært, han blev idømt denne Straf, det var ved Krigsret, men det er et Vidnesbyrd om, hvorledes Forholdene i det hele taget ere i Militæretaten. Denne Underofficer blev for øvrigt et Par Dage efter, at han var idømt denne Straf og var bleven indsat til Afsoning, yderligere afskediget af Tjenesten, fik altsaa et ganske alvorligt Tillæg til Straffen.

Jeg tror, man maa sige, at der ikke længere er Brug for saa barbariske og strenge Straffebestemmelser som dem, vi have nu. Vi maa huske paa, at det er Landets egne Sønner, civile Borgere, der kun for en kort Tid komme ind i Tjenesten, og som nu om Stunder langt fra at være af samme Natur som Landsknægtene tværtimod maa siges at være intelligente og forstaaende overfor Tjenestens Krav, saaledes at det sikkert maa siges, at det er unødvendigt at have saa voldsomme og strenge Straffebestemmelser som dem, man har i Militæretaten. Der er i Dag kommet et Tilfælde til min Kundskab, som netop viser, at Soldaterne nu om Stunder ere meget forstaaende og meget tilbageholdende og ikke saa let lade sig henrive til at begaa Ubesindigheder eller til at optræde imod overordnede, som i Virkeligheden begaa eklatante Brud paa den Optræden, de skulde vise overfor Soldaterne. Tilfældet er som sagt blevet mig refereret i Dag, og jeg vil fremdrage det her netop som Bevis paa, at Soldaterne ikke længere behøve at tugtes med saa strenge Straffebestemmelser, fordi de i Virkeligheden ere forstaaende overfor, hvad der hyppig foregaar. Det er et Tilfælde, der er foregaaet ude paa Ingeniørkasernen her i Byen Natten mellem Lørdag og Søndag, og Tilfældet refereres mig saaledes, at en Premierløjtnant Prytz kom hjem midt paa Natten — han havde været til Bryllup —, klædte sig om, fik Vagtkommandøren, som ellers ikke maa forlade sin Vagt, med op paa Stuerne, fik Mandskabet af 4de Kompagni purret ud, fik dem klædt paa og beordrede dem til at marchere ud paa Fælleden, hvor han saa, altsaa midt om Natten, i Snesjap og Pløre, efter en større Maalestok holdt Øvelser med dem, navnlig i Gang og Løb. Ved 6-Tiden lod han dem marchere hjem igen og beordrede dem i Seng. Hvad havde nu været naturligare, end om nogle af Mandskabet havde sat sig til Modværge

eller gjort Indvendinger imod en saadan Befaling, som de jo kunde sige sig selv aldeles ikke kunde være givet i Tjenestens Medfør? Men ingen af dem gjorde det, de fandt sig deri. Hvorvidt de senere ville gøre noget, ved jeg ikke. Jeg formoder, at Sagen nu vil blive undersøgt og den paagældende Premierløjtnant blive dragen til Ansvar. Men jeg synes, det er et udmærket godt Bevis paa, at Mandskabet i Virkeligheden nu er forstaaende og taalmodigt og ikke behøver saa strenge Straffebestemmelser, som der er i Straffeloven, og det er jo givet, at der i mangfoldige Tilfælde fra Befalingsmænds Side optrædes saaledes, at det i Virkeligheden hos forstandige Mennesker maa fremkalde Modstand, maa vække en saadan Harm, at det ikke vilde være underligt, om de lod sig henrive til at gøre Modstand eller nægte Lydighed. Men i de allerfleste Tilfælde sker det ikke, man finder sig i det, og det er for mig et Bevis for, at strenge Straffebestemmelser ikke længer ere nødvendige.

Jeg skal her slutte. Der er blot endnu nogle enkelte Bemærkninger, jeg vil gøre, nærmest for at antyde, i hvilken Retning jeg mener, en Revision af den militære Retspleje og Straffelov skulde gaa. Helst ønskede jeg for mit personlige Vedkommende Krigsretterne ligefrem afskaffede. Jeg mener, at civile Dommere maatte kunne gøre fuld Fyldest, ogsaa naar der er Tale om militære Forseelser. De kunne jo lige saavel læse Lovene og kende Reglerne, som de militære Dommere kunne det. Det, synes jeg, vilde være at foretrække. Men i hvert Fald synes jeg, at man hellere end at blive ved de nuværende Krigsretter maatte gaa til at have lidt mere faste Krigsretter, hvor Dommerne vare udnævnte i hvert Fald for nogen Tid, saa at der paa den Maade kunde skabes mere Ensartethed i Retsafgørelserne end nu, hvor Dommerne i Krigsretterne kun udnævnes for det enkelte Tilfælde og ophøre med deres Funktion, naar dette Tilfælde er paadømt. Jeg tror, der er noget uheldigt ved denne Sammensætning af Krigsretterne, som vi maa se at komme bort fra. Jeg er sikker paa, at adskillige af de Dommere, der fungere i Krigsretterne ved forskellige Lejligheder, se den militære Straffelov for første Gang, og naar man nu ved, hvor vanskeligt det er at anvende Straffelove, udmaale Straf og skønne over, hvorledes Straffen bør anvendes, saa synes jeg, man maa sige sig selv, at saadanne Dommere ikke just kunne være i Besiddelse af den aandelige Over-